

नेष्टुः पांसुपिंडः त्रिभिरेववृत्तिः जीवनं यस्यां सा ब्राह्मी संपदस्तस्यां त्रिवृत्त्यां याजनाध्यापनप्रतिग्रहेरेव जीवतिसमहान् एतेन कुलीनत्वं वैद्यत्वं च संगृहीतं ॥११॥ हीमत्वक्रकृत्स्नं शीलपदेन संगृह्णाति सर्वेचेति ॥१२॥ आनृशंस्यं कर्मकृत्स्नं च संगृह्णाति अधीयानइति सत्यं यज्ञादिकमव्यभिचरितफलं कर्मन चरतेन करोति ॥१३॥ अश्वमेधेति सत्यसंग्रहः एतेषां गुणानामेकतमस्याप्यभावे पात्रत्वं न भवतीति चतुर्णां मपिमतं न तु चत्वारि पृथङ्गतानि उपक्रमेतेजसां मतमित्येकवचनादंते च विसंवादादर्शनादिति भावः ॥१४॥ १५॥ व्रतिनः ब्रह्मचारिणः कथं तत्कृतमिति तदीयव्रतनाशाख्यं श्राद्धं दुष्यति न वेति प्रश्नः ॥१६॥ आदिष्टं द्वादशवर्षाणि ब्रह्मचर्यं चरेत्तुर्वीदेशस्तदंतः भोक्तुरेव ब्रह्मचर्यं न तु दाता प्रसवेति अपितु कर्मनिष्ठास्तपोनिष्ठाः पंचाग्निब्रह्मचारिणः पितृमातृपरश्वेव ब्राह्मणाः श्राद्धसंपदरति व्रतस्थम

पृथिव्युवाच यथामहार्णवेक्षितः क्षिप्रं नेष्टुर्विनश्यति ॥ तथा दुश्चरितं सर्वं त्रिवृत्त्यां च निमज्जति ॥११॥ काश्यप उवाच सर्वे च वेदाः सहषड्विरंगैः सारख्यं पुराणं च कुले च जन्म ॥ नेतानि सर्वाणि गतिर्भवन्ति शीलव्यपेतस्य नृपहिजस्य ॥१२॥ अग्निरुवाच अधीयानः पंडितं मन्यमानो यो विद्यया हंति यशः परेषां ॥ प्रभ्रश्यते सौ चरतेन सत्यं लोकास्तस्य ह्यंतवन्तो भवन्ति ॥१३॥ मार्कंडेय उवाच अश्वमेधसहस्रं च सत्यं च तुलयाधृतं ॥ नाभिजानामियद्यस्य सत्यस्यार्धमवाप्नुयात् ॥१४॥ भीष्म उवाच इत्युक्त्वा ते जग्मु राशु चत्वारो मिततेजसः ॥ पृथिवी काश्यपोऽग्निश्च प्रकृष्टायुश्च भार्गवः ॥१५॥ युधिष्ठिर उवाच यदि ते ब्राह्मणा लोके व्रतिनो भुंजते हविः ॥ दत्तं ब्राह्मणकामाय कथं तत्कृतं भवेत् ॥१६॥ भीष्म उवाच आदिष्टिनो ये राजेन्द्र ब्राह्मणा वेद पारगाः ॥ भुंजते ब्रह्मकामाय व्रतलुप्ता भवन्ति ते ॥१७॥ युधिष्ठिर उवाच अनेकांतं बहुद्वारं धर्ममाहुर्मनीषिणः ॥ किं निमित्तं प्रवेदव्रतं न मे ब्रूहि पितामह ॥१८॥ भीष्म उवाच अहिंसा सत्यमक्रोध आनृशंस्यं दमस्तथा ॥ आर्जवं चैव राजेन्द्र निश्चितं धर्मलक्षणं ॥१९॥ ये तु धर्मं प्रशंसन्तं श्वरं तिष्ठथि वीमिमां ॥ अनाचरन्तस्तद्धर्मसंकरेभिरताः प्रभो ॥२०॥ तेभ्यो हिरण्यं रत्नं वा गामश्चैव दातव्यः ॥ दशवर्षाणि विष्टांसं भुंक्ते निरयमास्थितः ॥२१॥

पि दौहित्रं श्राद्धे यत्नेन भोजयेदिति वस्मरणात्पुण्यभागेव भवतीति भावः एतेन श्राद्धादन्यत्र लोभादिप्रदर्शनेन परव्रतं नाशयतो दातव्यं किं विद्मैशुण्यं जायत इति गम्यते अतएव मनसा पात्रमुद्दिश्य जलमधोजलं क्षिपेत् दाता तत्फलमाप्नोति प्रतिग्राही न दोषभागिति पात्रादरार्थं कल्यांतरं स्मर्यते अन्यथैतन्न स्मर्येत नाप्येवं युधिष्ठिरेणाशंक्येतेति दिक् ॥१७॥ अंतो निष्ठा अनेकांतं अनेकफलाकारमित्यर्थः पात्रगुणानामनंतत्वात् श्रेष्ठगुणानियमेन पात्रताया निमित्तं तानेव संक्षेपेण ब्रूहीति वार्थः ॥१८॥ उत्तरमाह त्रिभिः अहिंसेति ॥१९॥ २०॥ २१॥